

ker det, som ligger i Ordet „indre“ i det oprindelige Udskrift. Hensigten med Lovudskriftet er åbenbart at give Repræsentanterne Myndighed overalt, hvor Staten ikke er directe interesseret. Udvalgets Fleertal foreslæer, at det Ord, hvormed Lovudskriftet har villet betegne det: „Foreningens indre Anliggender og Forhold“, at det skal, som den ærede Ordfører nys sagde, forklæres og betegnes skarpt ved følgende Ord: „Regler, hvorved Foreningen og dens Interessenters gjensidige Rettigheder og Forpligtelser ordnes, samt angaaende Bestyrelsen af Foreningen og dens Anliggender“, og føjer dertil: at de bestaaende Bestemmelser skulle hæves som Love og gaae over til reglementariske Forskrifter for Foreningen. Men naar man nu vil gennemgaae de bestaaende Love med Hensyn til de Anordninger, som ligge under denne Forenings Ressort, skal man finde, troer jeg, at der er mere end et Tilfælde, hvori den foreslæede Omredaction ikke vil give Repræsentanterne den Myndighed, de dog efter Sagens Natur og efter den naturlige Forstaaelse af Lovudskriftets „indre Forhold“ ville faae. Jeg vil ikke i denne Henseende være vidtløftig, jeg vil tage et eneste Exempel, som forekommer i en af de første Paragrapher af L. 4de Marts 1857. Der staaer, at Hækker og Træer ikke maae asureres. Jeg vil sætte, at Repræsentanterne finde, at der under visse givne Betingelser Intet er til Hinder derfor — og jeg veed ikke, hvorfor man ikke skulde kunne asurere Hækker og Træer, naar man betaler derfor — da er det virkelig ikke klart, at saadanne Gjenstande som Hækker og Træer indbefattes under Reglerne, hvorved Foreningens gjensidige Forpligtelser og Rettigheder ordnes — eller under Bestyrelsen af Foreningen og dens Anliggender. Jeg troer, at hvorledes man udtrykker sig, vil der altid kunne levnes mere eller mindre grundede Tvivl, og jeg antager, at Udskriftets oprindelige Udtryk ere langt sikkrere at blive staaende ved end den foreslæede Vidtløftighed, der kun, efter min Mening, deelviis forklærer det Omraade, som det er Lovudskriftets Hensigt at tilstaae Repræsentanterne. Med Hensyn til det Grundlovmedholdelige i Lovudskriftet skal jeg henholde mig til, hvad der i Minoritetens Dissents er bemærket, at denne Tvivl endog kunde drage

til Følge for Acter, der have bundet baade Thingenes og Regeringens Willigelse og ere blevne ophævede til Love.

Strøm: Ligesom den ærede Ordfører nærmest har henvist den Deel, der vedrører Indstillingens sidste Passus til mig at besvare, antager jeg, at jeg kan henvise til ham at besvare det, der fremkom om Omredactionen af „indre Forhold“. Naar jeg har forholdt mig taus i Thinget angaaende denne Sag ligesom det Stille, jeg stillede og motiverede mit Forslag om et Udvalgs Medsættelse, er det egentlig, fordi jeg nok har hørt endel Modstand derimod; men jeg har slet ingen Grunde hørt imod det; thi at f. Ex. et æret Medlem her bag ved (B. Christensen) yttrede, at han paa sin lange parlamentariske Bane aldrig har hørt noget lignende, er ingen Grund. Det Eneste, der fremkom under Sagens 3die Behandling, som jeg kan kalde en Grund, var det, som den ærede 3die Landstingsmand for 5te Areds (F. Nielsen) udtalte, da han gjorde gjældende, at man i Tiden vilde komme til at overdrage Communerne en større Selvstændighed ved at overgive dem endel Love, som de da kunne tage Bestemmelse om at gjøre Forandringer i. Det troer jeg ikke, jeg troer nok, at det skal vise sig, at vi i alle Tilfælde skulle kunne udgaae at give en Lov fra os til Forandringer af nogensomhelst Andre end dem, der have at forandre dem, nemlig Hans Majestæt Kongen og Rigsdagen i Forening, og i alle Tilfælde vil jeg sige, at denne Grund er en fortreffelig Grund for dem, som mene, at her ingen Feil skeer, men en lidet fyldestgørende Grund for dem, som mene, at her skeer en Feil; thi vi kunne ikke gaae ind paa at sige, at da vi efter al Rimelighed i Tiden ville blive nøbte til at gjøre en saadan Feil, derfor kunne vi ligesaa godt gjøre den strax. Der er heller ikke idag fremkommet Noget, som modsiges med Grunde den Motivering, jeg gav af mit Forslag, uden hvad der fremkom fra en æret Landstingsmand fra Sjælland (Thalbitzer). Han yttrede, at man skulde troe, at det var en gennemgribende Myndighed, der ved Lovudskriftet blev tillagt Repræsentantskabet, siden man havde saameget imod det. Men jeg troer, at dersom